

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388110896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

modstaaende Side. Jeg vovede at gaa derhen, at lægge mit Øre til Væggen – det var Sang, jeg hørte – en blød kvindelig Stemme. Besindelsen vendte tilbage; men Forundringen tiltog: hvo kunde synge her? saa silde? – Jeg lod mit Uhr repetere – Klokken var halv eet – midt i den allerfærligste Aandetime! – Jeg hældede mig til Væggen – den gav efter – en Tapetdør gik langsom op, og ind til en meget stor Sal. I den anden Ende af denne viste sig en Lysstrime, der kastede et Skjær langt ud paa Gulvet. Der indenfra kom Tonerne. Nu taug de; men strax derpaa var der Een, som talte, og en Anden som svarte – Nysgjerrigheden drog mig – paa Kattedødder skred jeg derhen, for at see hvo af Damerne vare komne saa uformodet i min Nærhed, for at kvinkelere Natten ud. Jeg keeg ind ad Nøglehullet – nær kunde jeg segnet om af Forfærdelse; thi der sad hun selv, den indmurede, i sin sorte Dragt og med det skønne blage Aasyn. Hun vendte Siden til, og havde et Papiir liggende for sig, hvorpaa hun syntes at tegne. Ved samme Bord sad med Ryggen til mig endnu et Fruentimmer, af hvem jeg blot kunde see Hovedets og Overkroppens smukke Omrids, da hun selv dækkede det foran staaende Lys. Jeg var naglet til min Post. – Nu bøjede den Sidste Hovedet hen for at betragte Tegningen. »Denne Blomst» sagde hun paa fransk og med den reneste Udtaal, »lykkes dig overordentlig.» »Du mener Tusindfryden?» svarte Hün i samme Sprog. »Det er een af mine kjereste Blomster, Alice!» Hun drog et dybt Suk, saae med et ømt Smil paa Tegningen, og lod Penselen hvile. Hun med Ryggen til mig sukkede ligeledes, drog Hovedet tilbage, og gav sig til at sye, som hendes Armbevægelser viste mig. – Efter et Ophold, i hvilket hun atter gjorde nogle Strøg, sagde Malersken langsomt og vemodigt: »Den er Aarets sidste Blomst.» Og med Blikket – jeg kunde sige – medlidende hæftet paa Blomsten, sang hun med hün bløde smeltende Stemme, der før saa hæftig forskrækkede mig, følgende Elegie, som jeg her har stræbt at gjengive paa vort eget Maal.

Hvorfor tøver Du saa længe?
Somren er jo alt forbi.
Ene Du i visne Enge
Smiler paa min Stie.

Vil Du minde mig om Vaaren,
Som med dine Søstre svandt?
Atter vække Længselstaaren,
Som forgyæves randt.

Vække Minder, som bespænde
Hjertet med Tungsindighed?
At min Sommer er tilende,
Troer Du ej jeg veed?

Her taug hun; lænede sig tilbage mod Stoleryggen, og foldede Hænderne i Skjødets; en stor Taare rullede ned over hendes lillichvide Kind. Da skød hendes Selskaberinde Syetøjet fra sig, greb hendes ene Haand, trykkede den mellem begge sine til Barmen, og sang i højere kraftigere Tone og hurtigere Tempo:

Ej om Vaaren vil jeg minde,
Ej om svunden Sommer, Nej!
Men Dig lære end at finde
Glæden paa Din Vej.

Sørg dog ej for Vaarens Glæder!
Sine Blomster har din Høst.
Selv den Taare, som Du græder,
Er ej uden Lyst.

Hendes egen Stemme hensmeltede ved de sidste Ord i stille Graad. Hun rejste sig, sank paa Knæ for den Siddende, omfavnede hende, og lagde sin Kind paa hendes Arm. Denne lagde signende sin anden Haand paa Trosterindens Tinding. – Jeg veed ikke, hvilken vemodig Medfølelse, der saa uvilkaarlig gennemtrængte mit hele Væsen, at mine Øjne stod i Taarer, skjøndt disse Sørgende vare mig ligesaa ukjendte, som Aarsagen til deres dybe Kummer.

Der gav et Smæk i Panelet tæt ved mig. Den siddende saae sig om efter det. Jeg var bange de skulde faae i Sinde at kige ud i Salen; derfor gik jeg med lange Skridt, og hurtigere end jeg var kommen, paa Hosesokkene tilbage til min sorte Stue; her søgte jeg nu atter Sengen; men den uroligste Nysgjertighed virkede ligesom Frygten for,